

Τρίτη Σκηνή ὄντως Δευτή.

Ζαβιτσάνος ὁ Κορριάτης
κι' ὁ τῆς Κρήτης διπλωμάτης.

Α. — Φίλτατέ μου Ζαβιτσάνε, ξέρεις πόσον σ' ἀγαπῶ...
περιττὸν νὰ σοῦ τὸ πῶ.

Ξέρεις πόσον τὰ πιστὰ χαίρεις παρὰ Βενιζέλω
καὶ γνωρίζεις Ἰπουργὸν τῆς Παιδείας πῶς σέ θέλω.

Ζ. — Τὸ γνωρίζω τὸ γνωρίζω, παμφιλτάτη κεφαλή,
καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

Α. — Ἐν τούτοις ὅμως, φίλτατε, μερὶς φιλελευθέρων
τὸν Τσιριμῶκον ἀπαιτεῖ, καὶ σὺ πρὸς τὸ συμφέρον
αὐτῆς τῆς Ἀνωρθώσεως, ποῦ κάνει τόσα πράγματα,
εἰς τῆς Βουλῆς τὸν Πρόεδρο παράδωσε τὰ γράμματα,
ἀστα νὰ πῶν σ' τὸ διάβολο... γὰρ τέτοια μὴ σέ μέλη...
ἀνάθεμα τὰ γράμματα, Χριστέ, καὶ ποῦ τὰ θέλει.

Ζ. — Τεῖναι τούτα ποῦ μοῦ λές,
γὰρ πολὺ κουτὸ μὲ πέρνεις,
κι' ἄνω κάτω τῆς χολαῖς
μὲ τὰ λόγια σου μοῦ φέρνεις.

Α. — Κάνε τούτῃ τὴν θυσία,
μὴ θυμώσης τοῦ Μισοῖα,
φίλον ἔχε τον στενόν.

Τούτο θριάμβος καὶ νίκη...
τὸ ζητεῖν Ἰπουργικίαι
εἶναι κατὰ τί κοινόν.

Ζ. — Μ' αὐτὰ δὲν μὲ γέλας
κι' ἄλλοι νὰ τὰ πούλας.

Α. — Τούτο γὰρ σένα νεκος
καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα...

Ζ. — Σὺ μ' ἔκανες ἐδικὸς
νὰ βάλω τὴν βελαδά.

Α. — Κι' ἂν τὴν ἐφάρσεις καὶ τίγ' αὐτὸ μὴ χολοσκάσης,
καὶ βάζε τὴν καὶ βγάξε τὴν κατὰ τὰς περιστάσεις.

Ζ. — Πρωθυπουργέ μὲ συγχωρεῖς... αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος.

Α. — Γὰρ μὴ βελαδά, φίλε μου, δὲν χάνετ' ἕνας τόπος.

Ζ. — Ὁ προαισθητικὸς ψυχῆς!

Α. — Μὴ ποσοῦς ἀνησυχῆς.

Ζ. — Ὁ τῆς ἀνεπίστου πλάνης!...
ἄλλα λές κι' ἄλλα μοῦ κάνεις.

Α. — Ἄρχεις τοὺς τοὺς ἐξέλλους...
σὺ δὲν εἶσαι σὰν τοὺς ἄλλους,
ἐσὺ πάντα σωφρονεῖς,
κι' εἶσαι πρὸς εὐγενῆς.

Σὺ φαίνεσαι μὲ γνῶσις
καὶ δείχνεις νοῦ θερμό...
ἐκτός αὐτοῦ κημπόσοι
σὲ λέν καὶ μαλλιαρό.

Κι' ἴσως ὁ Μιστριώτης
καὶ κάθε πατριώτης,
ὅπου φρουρεῖ τὰ γράμματα,
μέσα σ' τὴν τόση ζέση
νὰ σηκωθῆ καὶ πάλι,
καὶ νὰ χωρὶς τρεχάματα.

Κι' ὅλοι νάβγουν Ἰπουργοὶ
δίνε τόπον σ' τὴν ὀργή
σὰν σωστὸς Ἀνορθωτῆς.

Βλέπε τοὺς ὑπερηφάνους,
μένε πάντα Ζαβιτσάνος
καὶ τοῦ Κόντε νικητῆς.

Τούτο λαμπρὰ τιμὴ,
γὰρ τούτο πληρωμὴ
θὰ πάρῃ μὲ τὸν τόκο.

Καὶ βγάλε τὴν βελαδά,
κι' ἄρῃσε τὴν Παλλάδα
κοντὰ σ' τὸν Τσιριμῶκο.

Ζ. — Καλὰ νομίζω πῶς τὰ λές
μὲ ζήτηζάντ' οὐλοὺς πολλὰς.
Κι' ἂν ἀγαπῶ τὰ μαλλιαρό,
καθὼς μοῦ γράφουσι πολλοὶ,
μὲ μίαν τέτοια συμφωρὰ
δὲν θὰ μοῦ μείνῃ ντιπ μαλλί.

Α. — Κι' ἂν τὴν Ἰπουργικίαν χάνης, ὅμως λέγεις, φίλον φίλε:
μοῦ τὴν ἔδωκε Λευτέρης, Τσιριμῶκος τὴν ἀφέλει.

Ζ. — Ἄσπλαχνε μ' ἄρῃσε μέτ' αὐτῇ γλώσσῃ,
μὰ μ' ἔκατάρεις, ζωνεῖ Κρητικὰ,
νὰ ζαναμεινῶ πιστὸς σμαῖ σου,
καὶ γεννηθῶ τὸ θέλημά σου.

Α. — Τρεῖς εὐγες, φίλε, τρεῖς ἀφάρμι...
ἐλπίζε πάντα κι' Ἄλλὰχ κερμί.

Μεταρρυθμίσεις θὰ γίνουσι κι' ἄλλαι,
καὶ τῆς Παλλάδος τὸ δόρυ πάλε,
καὶ σ' τῆς πρῶμαχος γενναίας πάλης,

Καὶ θυσιάζω εἰς τὴν πατρίδα
βγάλε τὸ φράκμο μὲ τὴν ἐλπίδα
πῶς ἴσως γρηγορὰ τὸ ξαναβάλλῃ.

(Αὐτὰ πρὸς Ζαβιτσάνον ὁμίλησε σωφρονεῖς
κι' ἐπῆγε σ' τὴν δουλειὰ του, κι' ἔμειν ἕκαστος μόνος.)

Κλαίει παθήματα κι' ἄλλων ἀτόχων,
καὶ φάλλ' εἰς ἔχον
πολὺ γνωστόν:

Φερὸ σ' τὸν ἀνεμο Λευτέρης μοιζάει,
γέλαξ γὰρ χάϊ
κάθε πιστόν.

Ἐνθὲ μὲ πάθος φάλλει
πέφτει γραφῇ μεγάλη
ἀπὸν ἀεροπλάνο,
καὶ λείπει Ζαβιτσάνο,
νὰ μὴ μελαγχολῆς,
σκοπεύει νὰ σέ κἀνω
Πρόεδρον τῆς Βουλῆς.

Φαίνεται κι' ὁ Τσιριμῶκος κι' ἔχει μπράτσο τὴν Παιδεία,
καὶ τελειὸν ἡ τραγωδία.

Κι' ὁ χαζὸς ὁ Περικλέτος εἰς τὸν βλάμη του μιλεῖ:
Ἔως τῶρα τέτοια δράμα δὲν ἐπαίχθη, Φασουλῆ,
μῆτε τῶρα σ' τὴν Μαρίκα,
σ' τὴν Κυβέλη, καί σ' τὴν Νίκα.